

Vereniging van
Nederlandse Gemeenten

Brief aan de leden
T.a.v. het college en de raad

informatiecentrum tel.
(070) 373 8393

uw kenmerk

bijlage(n)
3

betreft

Geactualiseerde
Modelverordening jeugdhulp

ons kenmerk

ECLBR/U201401892
Lbr. 14/080

datum

17 oktober 2014

Samenvatting

Hierbij presenteren wij u een geactualiseerde versie van de Modelverordening jeugdhulp. In april van dit jaar heeft u de Modelverordening jeugdhulp van ons ontvangen, met een uitgebreide ledenbrief. De modelverordening is goed gevallen en bleek voor veel gemeenten een hulp bij het opstellen van een gemeentelijke verordening. Op zes regionale bijeenkomsten in juli en september hebben 500 juristen en beleidsmedewerkers de modelverordening bediscussieerd en informatie uitgewisseld. Daarnaast zijn vragen, opmerkingen en tips binnengekomen via ons Informatiecentrum, VNG Forum Gemeenterecht en het Ondersteunings Team Decentralisaties (OTD). Dit heeft geleid tot een aanpassing van de modelverordening op enkele onderdelen. In deze ledenbrief lichten we de aanpassingen toe en treft u een geactualiseerde implementatiehandleiding aan. Ook informeren wij u over de actuele ontwikkelingen in het decentralisatieproces van de jeugdhulp en wat er van u verwacht wordt. Tenslotte bieden wij een overzicht van veelgestelde vragen (en antwoorden).

Vereniging van
Nederlandse Gemeenten

Aan de leden

informatiecentrum tel. (070) 373 8393	uw kenmerk	bijlage(n) 3
betreft Geactualiseerde Modelverordening jeugdhulp	ons kenmerk ECLBR/U201401892 Lbr. 14/080	datum 17 oktober 2014

Geacht college en gemeenteraad,

1. Aanleiding

Hierbij presenteren wij u een geactualiseerde versie van de modelverordening jeugdhulp. In april van dit jaar heeft u de modelverordening jeugdhulp van ons ontvangen, met een implementatiehandleiding en een uitgebreide ledenbrief, met daarin veel informatie over de Jeugdwet.

De modelverordening is goed gevallen en bleek voor veel gemeenten een hulp bij het opstellen van een gemeentelijke verordening. Op zes regionale bijeenkomsten in juli en september hebben 500 juristen en beleidsmedewerkers de modelverordening bediscussieerd en informatie uitgewisseld. Daarnaast zijn vragen, opmerkingen en tips binnengekomen via ons Informatiecentrum, VNG Forum Gemeenterecht en het Ondersteunings Team Decentralisaties (OTD). Dit heeft geleid tot aanpassing van de modelverordening op enkele onderdelen.

Overigens is het wetgevingsproces rond de Jeugdwet nog niet afgerond. Het Besluit Jeugdwet is aan beide Kamers aangeboden in het kader van de voorhangprocedure. Beide Kamers hebben gereageerd en de Raad van State heeft advies uitgebracht. De reactie van de regering is ook bekend. Binnenkort volgt publicatie in het Staatsblad. Daarnaast moet de Invoeringswet Jeugdwet nog worden aangenomen door de Eerste Kamer. Deze wet zorgt ervoor dat de Jeugdwet juridisch en wetstechnisch correct 'landt' tussen andere wetten en heeft naar haar aard een technisch karakter.

In deze ledenbrief lichten we de aanpassingen in de modelverordening toe en treft u een geactualiseerde implementatiehandleiding aan. Ook informeren wij u over de actuele ontwikkelingen in het decentralisatieproces van de jeugdhulp en wat er van u verwacht wordt.

Leeswijzer

1. Aanleiding
2. Actualisatie modelverordening
3. Voorzieningenplicht jeugdhulp
2. Inkoop en contractering jeugdhulpvoorzieningen
5. Toegang tot en toeleiding naar jeugdhulpvoorzieningen
6. Gemeente en de uitvoering van de jeugdgezondheidszorg
7. Persoonsgebonden budget (pgb)
8. Advies- en Meldpunt Huiselijk geweld en Kindermishandeling (AMHK)
9. Uitvoeringsplicht jeugdbescherming en jeugdreclassering
10. Gecertificeerde instellingen
11. Berichtenverkeer: Collectieve Opdracht Routevoorziening (CORV)
12. Privacy en gegevensuitwisseling
13. Inspraak, medezeggenschap en klachtregeling
14. Overgangsrecht

Bijlage 1 – Veelgestelde vragen Modelverordening jeugdhulp en Jeugdwet

Bijlage 2 – Geactualiseerde implementatiehandleiding

Bijlage 3 – Geactualiseerde Modelverordening jeugdhulp

Ondersteuning

Heeft u vragen naar aanleiding van deze brief of behoefte aan meer informatie, dan kunt u contact opnemen met uw [regionale accountmanager](#). Daarnaast ondersteunen wij u met de volgende acties:

- Regionale sessies in samenwerking met de accountmanagers van VNG/KING, Raad voor de Kinderbescherming, Politie, gecertificeerde instellingen en gemeenten. Hiervoor is al contact opgenomen met uw regionale transitie manager.
- De [online routeplanner](#) met een stappenplan voor de aansluiting op CORV.

Ook heeft de VNG het Ondersteuningsteam Decentralisaties ingericht (OTD). Het OTD biedt maatwerkondersteuning aan gemeenten. Heeft u behoefte aan meer ondersteuning op een van de focuspunten of heeft u andere vragen? Neem dan contact op met het OTD via otd@vng.nl of bel 070-3738463.

2. Actualisatie modelverordening

In vergelijking met de versie van de Modelverordening jeugdhulp die de VNG in april van dit jaar heeft gepubliceerd, zijn de volgende artikelen in de geactualiseerde versie gewijzigd:

- Artikel 5. Vooronderzoek: herstel van foutieve verwijzing in het eerste lid (verwijst nu naar artikel 7 in plaats van artikel 6); toevoeging aan het eerste lid met betrekking het familiegroepsplan.
- Artikel 6. Gesprek: toevoeging van een derde lid over het familiegroepsplan, en als uitvloeisel daarvan de vernummering van het derde en vierde lid tot vierde en vijfde lid.
- Artikel 10. Regels voor het pgb: de drie varianten van het tweede lid zijn teruggebracht tot twee varianten, ter vereenvoudiging van het model en omdat bij nader inzien bleek dat er weinig meerwaarde in een tussenvariant zit; inhoudelijke wijziging tweede lid en schrappen derde lid, variant A, en als uitvloeisel daarvan de vernummering van het vierde lid tot derde lid (eenzelfde aanpassing heeft plaatsgevonden in de Modelverordening Wmo 2015).
- Artikel 15. Betrekken van ingezetenen bij het beleid: wijziging opschrift en schrappen eerste lid, omdat uit vragen van gemeenten is gebleken dat verwarring is ontstaan door het opnemen van een facultatief lid over inspraak, terwijl de Jeugdwet specifiek vraagt om regeling van medezeggenschap van ingezetenen (de medezeggenschapsregeling hoort thuis in artikel 15 en de inspraakverplichting op grond van artikel 150 van de Gemeentewet dient te worden geregeld in de Inspraakverordeningen van gemeenten), en als uitvloeisel daarvan de vernummering van het tweede tot en met vierde lid tot eerste tot en met derde lid (eenzelfde aanpassing heeft plaatsgevonden in de Modelverordening Wmo 2015).

Als uitvloeisel van deze wijzigingen zijn de artikelsgewijze toelichtingen op deze bepalingen aangepast. Ook is in de algemene toelichting een paragraaf opgenomen ter toelichting van de bepalingen over het familiegroepsplan.

Achtergrond expliciete toevoeging familiegroepsplan

De expliciete verwijzing naar het familiegroepsplan in de procedureregeling in de modelverordening is een uitvloeisel van het amendement Voordewind/Ypma (Kamerstukken II 2012/13, 33 684, nr. 83). De wet vraagt weliswaar niet om hierover bij verordening een regeling op te stellen, maar om een zorgvuldige procedure te waarborgen en te zorgen dat jeugdigen en ouders goed worden geïnformeerd over hun rechten en plichten. Er is bij nader inzien – en op aandringen van de indieners van het amendement – voor gekozen artikel 5, eerste lid, uit te breiden en artikel 6, derde lid, (nieuw) toe te voegen.

Wellicht ten overvloede, de procedure in de (model)verordening waarin het familiegroepsplan nu expliciet is ingebed ziet alleen op de situatie dat een jeugdige of zijn ouders zich zelf tot de gemeente wenden. Het gedwongen kader, en de (on)mogelijkheden met betrekking tot het familiegroepsplan daarbinnen, worden uitputtend in de wet zelf geregeld (artikel 4.1.2).

Zie verder hoofdstuk 5, onder ‘Familiegroepsplan’.

Gevolgen voor al vastgestelde verordeningen

Wij zijn ons er van bewust dat veel gemeenten hun verordening al hebben vastgesteld of al ver in het proces zijn om daartoe te komen. Van verschillende gemeenten hebben wij begrepen dat ze na het vaststellen van de verordening direct een traject starten om deze verder te verbeteren, los van de actualisatie van de modelverordening. Andere gemeenten zijn van plan om het eerst enige tijd aan te kijken en naar aanleiding van een evaluatie de verordening bij te stellen. Wij raden aan om de actualisatie van de modelverordening in ieder geval mee te nemen bij de eerstvolgende wijziging van de verordening. Lukt dat nog voor 1 januari 2015 (de inwerkingtreding van de wet en verordeningen), dan is dat mooi meegenomen. Lukt dat niet, dan is dat geen groot probleem. Gemeenten die hun verordening hebben gebaseerd op de eerder versie van de modelverordening zullen verder niet in de problemen komen, mits uiteraard het beleid wel gericht is op het tot stand brengen en uitvoeren van familiegroepsplannen en het verlenen van hulp op basis van familiegroepsplannen.

3. Voorzieningsplicht jeugdhulp

Gemeenten zijn per 1 januari 2015 verantwoordelijk voor een kwantitatief en kwalitatief toereikend pakket aan jeugdhulpvoorzieningen en waarborgen de deskundige toeleiding daarvan. Kinderen, jeugdigen en hun ouders die advies, ondersteuning, begeleiding, persoonlijke verzorging, hulpverlening en/of behandeling nodig hebben, moeten kunnen rekenen op een passende voorziening, indien nodig.

In artikel 2.3 van de Jeugdwet staat het als volgt omschreven:

“Indien naar het oordeel van het college een jeugdige of een ouder jeugdhulp nodig heeft in verband met opgroei- en opvoed problemen, psychische problemen en stoornissen en voor zover de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen ontoereikend zijn, treft het college voorzieningen op het gebied van jeugdhulp en waarborgt het college een deskundige toeleiding naar, advisering over en bepaling van en het inzetten van de aangewezen voorziening, waardoor de jeugdige in staat wordt gesteld om veilig en gezond op te groeien naar zelfstandigheid en voldoende zelfredzaam te zijn en maatschappelijk te participeren”.

De jeugdhulpvoorzieningen zijn zeer divers en te onderscheiden in de volgende functies: ondersteuning, begeleiding, persoonlijke verzorging, dagbesteding, ambulante hulpverlening, deeltijd-, 12- en 24-uurs verblijfshulp, pleegzorg, behandeling (ambulant, klinisch, intramuraal),

forensische zorg, spoedeisende zorg en gesloten jeugdzorg.

Daarnaast voorziet de gemeente in een consultatiefunctie voor beroepskrachten, vervoer naar een locatie voor jeugdhulp, voorzieningen voor ouders (respitzorg), de kindertelefoon, vertrouwenswerk, nazorg bij adoptie en de St. Opvoeden.

Individuele en overige voorzieningen

Anders dan in de Wmo 2015, waarin is gekozen voor een maatwerkvoorziening, wordt in de Jeugdwet onderscheid gemaakt tussen een individuele jeugdhulpvoorziening en een overige jeugdhulpvoorziening. Een individuele voorziening is een op de jeugdige of zijn ouders toegesneden vorm van jeugdhulp, waartegen bezwaar en beroep openstaat. Daarvoor is het nodig een beschikking af te geven. (zie verder ook de implementatiehandleiding, specifiek bij de artikelen 2 en 3). Overige voorzieningen zijn vrij toegankelijk voor degenen die zich voor ondersteuning of hulp wenden tot de betreffende voorziening.

Gemeenten kunnen zelf bepalen welke vormen van jeugdhulp zij 'achter een beschikking' zetten, en welke vrij toegankelijk zijn (overige voorziening, geen beschikking vereist). Het is een eigen afweging die u als gemeente maakt hoe u die afbakening kiest.

Woningaanpassing en hulpmiddelen

Niet onder Jeugdwet maar onder de Wmo 2015 vallen de woningaanpassing en hulpmiddelen voor minderjarigen. Voor de woningaanpassing kan een eigen bijdrage gevraagd worden; bij de toekenning van een hulpmiddel is een eigen bijdrage niet toegestaan.

Woonplaatsbeginsel

De verantwoordelijke gemeente is in beginsel de gemeente waar de ouder met gezag woont. Dat wordt het woonplaatsbeginsel genoemd. Als een jeugdige en zijn of haar ouders hulp nodig hebben, wordt eerst bekeken waar het gezag ligt. Daarna wordt vastgesteld wat het adres is. Zo wordt duidelijk welke gemeente verantwoordelijk is voor de desbetreffende jeugdige. Bij een verhuizing, een wijziging in het gezag of als de jeugdige meerderjarig wordt, verandert de situatie en moet de woonplaats opnieuw vastgesteld worden. De woonplaats wordt geregeld in titel 3 van Boek 1 van het Burgerlijk wetboek. Voor de toepassing van het woonplaatsbeginsel is een [factsheet en stroomschema](#) ontwikkeld.

Overgangsrecht 2015

In de Jeugdwet is overgangsrecht geregeld voor jeugdigen die op 1 januari 2015 in zorg zijn of in bezit zijn van een indicatie in de zin van de AWBZ of de Wet op de Jeugdzorg, dan wel een

verwijzing op grond van de Zorgverzekeringswet. Deze cliënten hebben recht op continuering van zorg tot uiterlijk 31 december 2015. De gemeente is daarvoor financieel verantwoordelijk. Het overgangsrecht is geregeld in hoofdstuk 10 van de Jeugdwet.

4. Inkoop en contractering jeugdhulpvoorzieningen

Om uitvoering te geven aan het overgangsrecht 2015 en de wettelijke jeugdhulpplicht moeten gemeenten jeugdhulp inkopen. Om gemeenten daarbij behulpzaam te zijn is een aantal ondersteuningsprogramma's rond inkoop en contractering beschikbaar.

Raamcontracten

Gemeenten zijn vanaf 2015 verantwoordelijk voor de inkoop van alle jeugdhulp. Voor een klein deel daarvan sluit de VNG raamcontracten namens gemeenten. De VNG is daartoe in de ledenvergadering van juni 2014 voor drie jaar gemandateerd. Het gaat om zorgfuncties waarvoor het om redenen van specialisme en schaalgrootte lastig is om op (boven)regionaal niveau te contracteren.

Per zorgfunctie heeft de VNG namens gemeenten raamovereenkomsten afgesloten met de aanbieders van landelijke specialistische zorg. Voorbeelden zijn gesloten jeugdzorg voor kinderen onder de 12, derdelijns jeugd-GGZ of opvang van slachtoffers van eengerelateerd geweld. Hiervoor is geen apart budget beschikbaar. De verantwoordelijkheid voor de inzet van deze vormen van Jeugdhulp ligt bij de gemeenten. Zij rekenen af naar gebruik.

VNG Opdrachtgeverschap voor o.a. het vertrouwenswerk

De VNG neemt als gevolg van besluiten van de Algemene Ledenvergaderingen in november 2013 en juni 2014 namens de gemeenten het opdrachtgeverschap op zich voor de functies vertrouwenswerk, kindertelefoon, nazorg bij adoptie en de St. Opvoeden. De bekostiging van deze functies gaat via een uitname uit het gemeentefonds voor een periode van twee jaar.

Modelovereenkomst voor bovenregionale jeugdhulp

Als gemeente maakt u afspraken met zorgaanbieders over bovenregionale jeugdhulp. Voor deze afspraken zijn modelovereenkomsten beschikbaar. Door ze te gebruiken worden administratieve lasten voorkomen en transitie risico's beperkt. De modelovereenkomsten dragen bij aan een betere aansluiting tussen vraag en aanbod van bovenregionaal georganiseerde jeugdhulp. Daarnaast waarborgen de modellen de continuïteit van ondersteuning. De modelovereenkomst schrijft geen tarief voor. De totstandkoming van een tarief (of financiële

afpraak) is zaak van gemeenten en aanbieders zelf. Wel zijn in de modelovereenkomst richtingen opgenomen over bijvoorbeeld vooruit facturatie of mogelijke tarieven die in samenspraak met de aanbieders en gemeenten tot stand zijn gekomen en daarom wellicht een goed vertrekpunt zijn bij gesprekken tussen gemeenten en jeugdhulpaanbieders.

Inkoop Jeugd-GGZ

Sinds april van dit jaar is een landelijke Ondersteuningsprogramma Inkoop Jeugd-GGZ beschikbaar voor gemeenten. Dit Ondersteuningsprogramma komt voort uit het samenwerkingsakkoord tussen verzekeraars en gemeenten dat begin 2014 gesloten is. Het doel van het Ondersteuningsprogramma is het aanbieden van kennis, instrumenten en ondersteuning, waarvan het voor gemeenten efficiënter is om gezamenlijk te ontwikkelen in de periode 2014–2017. In 2014 richt het Ondersteuningsprogramma zich op vier duidelijk afgebakende taakgebieden:

- Het organiseren van Jeugd GGZ-specifieke kennisdeling en opleiding.
- Het beschikbaar stellen van landelijke handreikingen, modellen en instrumenten voor contractering van Jeugd-GGZ door de regio's (en als instructie voor regio's en zorgverzekeraars).
- Het maken van landelijke afspraken met derden, waaronder de Nederlandse Zorgautoriteit.
- Het organiseren en ter beschikking stellen van flexibele ondersteuningscapaciteit ('Invliegteams') voor regio's die een adviesvraag hebben op het gebied van contractering van Jeugd-GGZ.

5. Toegang tot en toeleiding naar een jeugdhulpvoorziening

De Jeugdwet kent meerdere toegangen tot jeugdhulpvoorzieningen, te onderscheiden in de gemeentelijke toegang en toegang na verwijzing door een huisarts, jeugdarts of medisch specialist. Ook in het kader van de uitvoering van kinderbeschermingsmaatregelen kan jeugdhulp ingezet worden. In hoofdstuk 9 wordt hier verder op ingegaan.

Gemeenten zijn vrij in de manier waarop ze 'de toegang' naar de jeugdhulpvoorzieningen regelen. Er worden wel eisen gesteld aan de deskundigheid die daarvoor nodig is. De gemeente moet zorg dragen voor de beschikbaarheid van die relevante deskundigheid. In het Besluit Jeugdwet staat het als volgt omschreven:

“De gemeente kan daartoe multidisciplinaire wijkteams oprichten of het CJG de toegangsfuncties laten uitvoeren. Relevante deskundigheid moet aanwezig zijn om een goede toeleiding naar jeugdhulp te organiseren en te kunnen bepalen of en zo ja welke (individuele) voorziening de jeugdige of zijn ouders nodig hebben. Verder draagt de gemeente zorg voor beschikbaarheid van deskundigen die in staat zijn om de jeugdhulp op een laagdrempelige en herkenbare manier aan te bieden, alsmede deskundigen die ingezet kunnen worden voor crisishulp en over deskundigen die in staat zijn andere professionals te adviseren. De deskundigheid heeft betrekking op professionele en generieke vaardigheden, op het herkennen van problemen, beoordelen, eventueel meteen aanpakken en/of kunnen doorverwijzen. Het gaat dan om opgroei- en opvoedingsproblemen, psychische problemen en stoornissen, aanpak van bedreigende opvoedingssituaties, taal- en leerproblemen, lichamelijke of verstandelijke beperkingen en kindermishandeling en huiselijk geweld”

Recht op zorgvuldig toegangsproces

De toegang tot een jeugdhulpvoorziening is op te vatten als een proces waarin een aantal stappen worden genomen: vraagverheldering, deskundige beoordeling van de problematiek die ten grondslag ligt aan de hulpvraag, een deskundige beslissing over de toekenning van een passend hulpaanbod gericht op een bepaald te behalen doel. Dit natuurlijk in samenspraak met de jeugdige en/of zijn ouders. Omdat jeugdigen en hun ouders geen recht meer hebben op jeugdhulp, maar het college een voorziening treft indien nodig, hebben cliënten recht op een zorgvuldig proces rond toegang en toeleiding naar een jeugdhulpvoorziening.

Dat is ook de reden waarom de Jeugdwet de gemeente een verordeningsplicht heeft opgelegd in artikel 2.9 op de verlening van individuele voorzieningen. (Zie verder de artikelen 2 tot en met 9 in de implementatiehandleiding).

Familiegroepsplan

De Jeugdwet beoogt dat gezinnen zoveel mogelijk zelf en met steun van hun netwerk problemen voorkómen en aanpakken. De bedoeling is dat ouders en jeugdigen versterkt worden in hun eigen kracht en zoveel mogelijk zelf de regie houden wanneer zij kampen met problemen. Het familiegroepsplan is daarbij een belangrijk instrument. De Jeugdwet bepaalt dat bij hulp bij vroege signalering van problemen, bij verlening van jeugdhulp en bij de uitvoering van kinderschermingsmaatregelen en jeugdreclassering gewerkt wordt op basis van een hulpverleningsplan. Dat kan het eigen plan van ouders zijn dat zij samen met hun sociale netwerk opstellen, het familiegroepsplan, of het kan een onderdeel zijn van dit plan.

Het familiegroepsplan wordt in de Jeugdwet gedefinieerd als een hulpverleningsplan of plan van aanpak opgesteld door ouders, samen met bloedverwanten, aanverwanten of anderen die tot de sociale omgeving van de jeugdige behoren. Van de gemeente wordt verwacht op grond van artikel 2.1, onder g, van de Jeugdwet dat het beleid gericht is op het tot stand brengen en uitvoeren van familiegroepsplannen en het verlenen van hulp op basis van familiegroepsplannen. Dat jeugdigen en ouders niet gedwongen kunnen worden om een familiegroepsplan op te stellen spreekt voor zich. Uiteraard kan het college het – in bepaalde gevallen in het vrijwillige kader waar dat meerwaarde zou kunnen hebben – wel aanraden en stimuleren. Bovendien, ook als er geen familiegroepsplan wordt opgesteld, zullen bepaalde zaken die ter sprake kunnen komen tijdens het opstellen van een familiegroepsplan óók ter sprake komen tijdens het onderzoek (een gesprek tussen deskundigen en de jeugdige of zijn ouders, zie artikel 6, eerste lid). Dan gaat het bijvoorbeeld om het vermogen van de jeugdige of zijn ouders om zelf of met ondersteuning van de naaste omgeving een oplossing voor de hulpvraag te vinden.

De gemeente heeft in dezen de taak om haar beleid zo vorm te geven dat het gericht is op het tot stand brengen en uitvoeren van familiegroepsplannen. Het kan zijn dat het nodig is om enige vorm van ondersteuning te bieden bij het opstellen van een familiegroepsplan om hier effectief uitvoering aan te geven. Uiteraard kunnen de jeugdige of zijn ouders niet gedwongen worden om ondersteuning te accepteren, maar kan het college het – in bepaalde gevallen in het vrijwillige kader waar dat meerwaarde zou kunnen hebben – ook hier wel aanraden en stimuleren. Welke vorm deze ondersteuning heeft, is aan de gemeente, bovendien kan deze van geval tot geval verschillen.

Als de jeugdige en zijn ouders wel een familiegroepsplan hebben opgesteld, dan wordt dit als eerste bij dat onderzoek betrokken. Uiteindelijk zal altijd het college moeten oordelen welke jeugdhulp zij nodig acht en in welke mate de jeugdige en zijn ouders, zo nodig met hulp uit de naaste omgeving, op eigen kracht bepaalde problemen (deels) kunnen oplossen. Een deugdelijk familiegroepsplan, al dan niet opgesteld met ondersteuning van de gemeente, kan deze stap in het proces vergemakkelijken. Het college dient een familiegroepsplan als eerste te betrekken bij het onderzoek; het kan een deugdelijk familiegroepsplan niet zomaar naast zich neerleggen.

Toegang tot hulp via AMHK

Het Advies- en Meldpunt Kindermishandeling en Huiselijk Geweld (AMHK) heeft, afhankelijk van de afspraken met de gemeenten in de betreffende regio ook een toegangsfunctie naar jeugdhulpvoorzieningen. Een taak van het AMHK is – in geval er sprake is van een gezinssituatie waarin de ontwikkelingskansen van een kind worden bedreigd – om ouders/gezinnen te

motiveren hulp te accepteren en daartoe in samenspraak met ouders en jeugdige het contact met de aangewezen hulpverlening te leggen.

Verwijfsfunctie jeugdarts, huisarts en medisch specialisten

Op grond van artikel 2.6 eerste lid onderdeel g is geregeld dat naast de hierboven vermelde gemeentelijke toegang tot jeugdhulp, ook een directe verwijzingsmogelijkheid door de jeugdarts, huisarts en medisch specialist naar de jeugdhulp blijft bestaan. Het college maakt op grond van artikel 2.7 vierde lid afspraken met de huisartsen, jeugdartsen en medische specialisten over de voorwaarden waaronder een verwijzing plaatsvindt en hoe het uitgangspunt van één gezin, één plan, één regisseur gewaarborgd is.

Met een dergelijke verwijzing kan de jeugdige rechtstreeks aankloppen bij zowel de vrij toegankelijke als individuele jeugdhulpvoorzieningen. In de praktijk zal het de jeugdhulpaanbieder zijn die na een verwijzing met jeugdige en/of ouders bepaalt wat er precies nodig (inhoud, vorm, duur en beoogd resultaat) is aan jeugdhulp. Zie verder artikel 2.6, eerste lid, onder g, van de Jeugdwet en artikel 3 van de modelverordening.

6. Gemeente en de uitvoering van de jeugdgezondheidszorg

De gemeente blijft verantwoordelijk voor de uitvoering van de jeugdgezondheidszorg (JGZ) op grond van de wet Publieke Gezondheid. Het basistakenpakket JGZ wordt wel gemoderniseerd maar zal niet ingrijpend veranderen.¹ Een Besluit hiertoe zal binnenkort gepubliceerd worden. De volgende taken van de JGZ blijven behouden in het basistakenpakket: alle kinderen in beeld houden, monitoren en signaleren, screenen, vaccineren, inschatten zorgbehoefte en tijdig hulp inschakelen. Meer aandacht moet er komen voor het versterken van de eigen kracht van ouders en jongeren en voor normaliseren, samenwerken, toeleiden tot zorg en adviseren ten behoeve van collectieve maatregelen.

Het uitvoeren van specifieke programma's, interventies en maatregelen (nu 'maatwerkgedeelte' genoemd) zal geen onderdeel meer uitmaken van het basispakket JGZ. Deze programma's zijn onderdeel van de Jeugdwet en kunnen aangeboden worden in het kader van preventie dan wel jeugdhulp, afhankelijk van aard, inhoud en zwaarte.

Gelet op de verwijfsbevoegdheid van de jeugdarts ligt het voor de hand om de jeugdarts en jeugdverpleegkundigen, die het basistakenpakket voor gemeenten uitvoeren, te betrekken bij de inrichting van de toeleiding naar jeugdhulpvoorzieningen.

¹ Kamerbrief standpunt advies Basistakenpakket JGZ, 25 juni 2013.

7. Persoonsgebonden budget (pgb)

De wetgever is van mening dat het pgb, naast zorg in natura (ZIN), een goed instrument is om tot individueel maatwerk te komen. Voordelen van het pgb zijn dat mensen met een beperking de regie over hun eigen leven behouden. Zij hebben de vrijheid om zelf te kiezen welke zorgverleners zij willen en op welke tijdstippen zij de zorg wensen te ontvangen. Daarnaast kan het pgb innovatie bevorderen in het beschikbare zorgaanbod, doordat aanbieders kunnen worden gefinancierd die niet door de gemeente zijn gecontracteerd.

De afgelopen jaren is echter gebleken dat het pgb ook een aantal aandachtspunten en nadelen met zich meebrengt. Zo is het aantal pgb's de laatste jaren sterk gestegen. Hiermee is de financiële houdbaarheid van het pgb onder druk komen te staan. Ook is het pgb in sommige gevallen gebruikt voor het financieren van informele zorg die voorheen door dezelfde persoon zonder financiële tegemoetkoming werd geboden. Ook bleek dat er in de praktijk niet altijd voldoende zicht was op de kwaliteit van de zorg die werd ingekocht met het pgb. Tot slot zijn er signalen die wijzen op oneigenlijk gebruik en fraude van het pgb.

De regering is al enkele jaren bezig om een solide pgb-regeling in de AWBZ te realiseren. Dit is gedaan door onder meer de invoering van het zorgplan en het afleggen van huisbezoeken. De wijzigingen in de Wmo 2015 en Jeugdwet zijn een volgende stap om de continuïteit van het pgb te garanderen. De regering wil de nadelen binnen de huidige situatie tegengaan door een lokale aanpak, waarbij gemeenten meer verantwoordelijkheid krijgen om het pgb-beleid af te stemmen op de lokale behoeften. Aanvullend hierop worden er criteria gesteld om in aanmerking te komen voor een pgb en tevens wordt het trekkingsrecht ingevoerd als een manier om oneigenlijk gebruik van het pgb tegen te gaan. Met deze maatregelen beoogt de wetgever de voordelen van het pgb te behouden en te stimuleren, waardoor de vrijheid van de cliënt om te kiezen voor een pgb behouden blijft.

Onderwerpen in de verordening

In de Jeugdwet en in de Wmo 2015 worden aan cliënten drie voorwaarden gesteld om in aanmerking te komen voor een pgb. Deze voorwaarden zijn:

- De cliënt, of diens wettelijk vertegenwoordiger, beschikt naar het oordeel van het college over de bekwaamheid om zijn belangen te waarderen en om de taken die verbonden zijn aan het pgb uit te voeren

- De cliënt, of diens wettelijk vertegenwoordiger, motiveert waarom de maatwerkvoorziening in natura niet passend is waardoor deze de benodigde ondersteuning in de vorm van een pgb wil verkrijgen.
- De kwaliteit van de dienstverlening is gewaarborgd, naar het oordeel van het college.

De voorwaarden zijn in de wet vastgelegd, het is echter aan de gemeenten om de criteria te bepalen die leiden tot een toetsing van de eerste en de derde voorwaarde.

De gemeente is ook verplicht in de verordening(en) de volgende punten op te nemen:

- Op welke wijze de hoogte van het pgb wordt vastgesteld (artikel 2.9, onder c, van de Jeugdwet).
- Welke regels er worden gehanteerd voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van een pgb, misbruik of oneigenlijk gebruik (artikel 2.9, onder d, van de Jeugdwet),

Het tegengaan van oneigenlijk gebruik van het pgb en fraude is een van de redenen geweest voor de wetgever voor het invoeren van het trekkingsrecht. Aanvullend op het trekkingsrecht dienen gemeenten op basis van de wet zelf aanvullende regels op te stellen voor het tegengaan van oneigenlijk gebruik en fraude. Gemeenten hebben beleidsvrijheid om deze regels zelf vorm te geven.

Tot slot kunnen gemeenten bepalen onder welke voorwaarden het pgb kan worden gebruikt voor het financieren van zorg uit het eigen sociale netwerk. Gemeenten kunnen ervoor kiezen dit in de verordening op te nemen, maar dit is op basis van de wet geen verplichting (zie verder de implementatiehandleiding, specifiek bij artikel 11).

Voor uitgebreide informatie: [Handreiking PGB in Wmo en Jeugdwet](#).

8. Advies en Meldpunt Huiselijk geweld en Kindermishandeling (AMHK)

Gemeenten worden verantwoordelijk voor de meeste kwetsbare groep, volwassenen en kinderen, die in een onveilige situatie verkeren omdat sprake is van huiselijk geweld en/of kindermishandeling.

Daartoe moeten gemeenten op regionale schaal een Advies en Meldpunt Huiselijk geweld en Kindermishandeling inrichten. Dit meldpunt vervangt de huidige Steunpunten Huiselijk Geweld (SHG's) die nu zijn ondergebracht bij de centrumgemeenten vrouwenopvang en de huidige Advies en Meldpunten Kindermishandeling (AMK) die nu zijn ondergebracht bij de provincies. De VNG helpt gemeenten hierbij met het ondersteuningsprogramma AMHK.

Het programma heeft samen met cliënten, gemeenten en veldpartijen een naam gezocht ter vervanging van de afkorting AMHK. Er is gekozen voor Veilig Thuis, welke naam inmiddels grote bekendheid geniet. In deze brief hanteren we om die reden ook Veilig Thuis.

Veilig Thuis krijgt de volgende wettelijke taken:

- Fungeren als herkenbaar en toegankelijk meldpunt voor gevallen of vermoedens van huiselijk geweld en kindermishandeling
- Geven van advies en informatie aan melders en burgers
- Na melding onderzoek doen om te bepalen of er sprake is van kindermishandeling of (een van de vormen van) huiselijk geweld
- Het - indien noodzakelijk - inschakelen van passende hulpverlening
- Het zo nodig in kennis stellen van de politie of Raad voor de Kinderbescherming
- Indien een verzoek tot onderzoek bij de Raad voor de Kinderbescherming wordt ingediend, wordt het college van B&W daarvan in kennis gesteld
- Terugrapportage aan de melder.

Opdracht aan gemeenten is:

- De Veilig Thuis organisatie inbedden in de lokale sociale infrastructuur;
- Zorgdragen dat de Veilig Thuis organisatie afspraken maakt met de organisaties die verantwoordelijk zijn voor de toegang tot ondersteuning (bijvoorbeeld Sociale Wijkteams), en met politie en OM, en de Raad voor de Kinderbescherming;
- Keuze voor een adequaat ICT-systeem;
- Keuze voor een adequaat handelingsprotocol (VNG model handelingsprotocol);
- Zorgdragen dat Veilig Thuis is aangesloten op het systeem voor beveiligd berichtenverkeer (CORV), waarover u meer leest verderop in deze brief.

Informatie over het VNG-ondersteuningsprogramma en alle producten is [hier](#) te vinden.

Zorgmeldingen politie

Maar liefst 80 % van de zorgmeldingen komt van de politie. Deze zorgmeldingen Jeugd komen nu binnen bij de Bureaus Jeugdzorg, die met ingang van het komend jaar niet meer bestaan.

Gemeenten moeten daarom afspraken maken met de politie over een nieuwe adressant. Het overgrote deel van de gemeenten heeft inmiddels de afspraak met de politie dat Veilig Thuis vanaf 2015 de zorgmeldingen Jeugd, evenals de andere meldingen van de politie ontvangt. De professional die de zorgmeldingen in ontvangst neemt moet beschikken over bepaalde

deskundigheid. Meer daarover leest u in de [Factsheet Zorgmeldingen Jeugd](#).

Mocht uw gemeente nog geen keuze gemaakt hebben voor adressering van de zorgmeldingen dan is het dringend advies om dit zo snel als mogelijk alsnog te doen.

9. Uitvoeringsplicht jeugdbescherming en jeugdreclassering

Gemeenten zijn per 1 januari 2015 ook verantwoordelijk voor de uitvoering van de kinderbeschermingsmaatregelen en jeugdreclassering. In dit hoofdstuk leggen we uit wat kinderbescherming precies inhoudt en welke taken en verantwoordelijkheden de uitvoering daarvan met zich meebrengt voor de gemeente.

Kinderen, ouderlijk gezag, bescherming

Ouders (gezagdragers) hebben het recht en de plicht hun kinderen naar eigen inzicht op te voeden en op te laten groeien en dragen de kosten van de opvoeding. In de verzorging en opvoeding passen ouders geen geestelijk of lichamelijk geweld of enige andere vernederende behandeling toe (artikel 1:247 van het BW).

Kinderen kunnen rekenen op bescherming van de overheid als hun ouders hun opvoedtaken ernstig verwaarlozen. Dat is als volgt geregeld in het Burgerlijk Wetboek (artikel 1:254, eerste lid, van het BW):

“Indien een minderjarige zodanig opgroeit dat zijn zedelijke of geestelijke belangen of zijn gezondheid ernstig worden bedreigd, en andere middelen ter afwending van deze bedreiging hebben gefaald, of naar is te voorzien, zullen falen, kan de kinderrechter hem onder toezicht stellen van een gecertificeerde instelling.”

Het doel van een ondertoezichtstelling (OTS) is het opheffen van de bedreiging voor de veiligheid en ontwikkeling van het kind. Het opleggen van een OTS betekent dat wordt ingegrepen in de persoonlijke levenssfeer van de jeugdige en zijn ouders en in het recht op een ongestoord gezinsleven en beperkt het ouderlijk gezag. Om die redenen dient het met wettelijke waarborgen te zijn omkleed.

Wijziging kinderbeschermingswetgeving

In maart 2014 ging de Eerste Kamer bij hamerslag akkoord met een wijziging van de kinderbeschermingswetgeving (Staatsblad 2014, nr. 130) die per 2015 in werking treedt.

De wet beoogt een verbetering van de rechtspositie van cliënten en pleegouders.

De kinderrechter vermeldt in de beschikking de concrete bedreigingen in de ontwikkeling van de minderjarige, alsmede de daarop afgestemde duur waarvoor de ondertoezichtstelling zal gelden. Er komt een geschillenregeling voor ouders en voor gezinsvoogden. (Medische) Professionals mogen gezinsvoogden informatie verstrekken over hun cliënten. Verder kan de gezinsvoogd de kinderrechter verzoeken om bij uithuisplaatsing ook enkele specifieke ouderlijke bevoegdheden te mogen uitoefenen aangaande beslissingen over schoolkeuze, medische behandeling en het aanvragen van een verblijfsvergunning. Nieuw is ook dat de gezinsvoogd op verzoek een regeling kan treffen over de verdeling van zorg- en opvoedingstaken van de ouders.

Werkwijze

De Raad voor de Kinderbescherming is een onafhankelijke organisatie die bevoegd is tot het doen van onderzoek naar de noodzaak tot het treffen van een kinderschermingsmaatregel en besluit een zaak al dan niet aan de kinderrechter voor te leggen.

Op grond van de Jeugdwet is het college bevoegd tot het doen van verzoek tot onderzoek (VTO) aan de Raad voor de Kinderbescherming, het Advies- en Meldpunt Kindermishandeling en Huiselijk geweld (AMHK), de gecertificeerde instelling en een door het college aangewezen jeugdhulpaanbieder.

Opdracht aan de gemeente

1. Het maken van geprotocolleerde samenwerkingsafspraken met de raad voor de kinderscherming (toeleiding naar de raad, samenwerking tijdens het raadsonderzoek, afronding raadsonderzoek, beëindiging van de kinderschermingsmaatregel en verderstreckende maatregelen bij langdurige uithuisplaatsing)
2. Het (eventueel) aanwijzen van een jeugdhulpaanbieder om te mogen melden bij de Raad voor de Kinderbescherming
3. Afspraken maken over het berichtenverkeer rond een melding bij de raad (artikel 3.1 Jeugdwet)
4. Inregelen van de bevoegdheid van de burgemeester om een zaak alsnog voor te leggen aan de kinderrechter, als de raad voor de kinderscherming besluit daarvan af te zien.

Jeugdreclassering, taakstraffen en schoolverzuim

Het jeugdstrafrecht blijft zoals het is en gaat niet over naar gemeenten. Gemeenten zijn wel verantwoordelijk voor de inzet van jeugdreclassering. Dat kan in verschillende fasen van het strafproces en op last van de raad. Daar maken gemeenten en de Raad voor de

Kinderbescherming ook afspraken over:

5. Het gebruik maken van de verwijfsindex risicojeugd (VIR)
6. Deelname en informatie uitwisseling in het lokale Veiligheidshuis, met inachtneming van de bestaande afspraken in het Landelijk kader Veiligheidshuizen
7. Dat de raad in elk strafonderzoek de gemeente benadert als informant
8. De raad de gemeente informeert over de inzet van jeugdreclassering in opdracht van de raad
9. Dat raad en gemeenten overleg voeren over de uitvoering van taakstraffen in de gemeente
10. De raad informeert de gemeente over de uitstroom van jongeren uit jeugddetentie en draagt zorg voor een overdracht van de procesregie aan gemeenten
11. Gemeenten en raad maken afspraken over de inzet van volwassenreclassering in het kader van het adolescentenstrafrecht.

Jeugdreclassering wordt ook ingezet in het kader van schoolverzuimzaken. Gemeenten moeten zich realiseren dat zij verantwoordelijk worden voor de kosten van de reclasseringsinzet. We raden gemeenten daarom aan om de inzet van het strafrechtelijk kader bij schoolverzuim zoveel mogelijk te beperken (strafrecht als ultimum remedium) en met de Raad voor de Kinderbescherming afspraken over het beleid rond schoolverzuim te maken. De voorkeur moet uitgaan naar terugdringen schoolverzuim in vrijwillig kader. De Raad voor de Kinderbescherming is beschikbaar voor consultatie op casusniveau om met leerplichtambtenaren de wenselijkheid van het doorgeleiding naar strafrechtelijk kader te bespreken.

Ter ondersteuning is beschikbaar een [Handreiking Samenwerking gemeenten en Raad voor de Kinderbescherming, evenals een Model Samenwerkingsprotocol](#).

Adolescentenstrafrecht

Op 1 april 2014 is het adolescentenstrafrecht in werking getreden. Hierdoor wordt de grens tussen het jeugdstrafrecht en volwassenenstrafrecht flexibeler. Bij jongeren van 16 en 17 jaar kan de rechter volwassenenstrafrecht toepassen. Bij jongvolwassenen van 18 tot 23 jaar kan de rechter beslissen om het jeugdstrafrecht toe te passen. Dat kan nu ook al tot 21 jaar. Het betreft dus een verruiming van de leeftijdsgrens tot 23 jaar. Mocht de rechter besluiten tot toepassing van het jeugdstrafrecht voor een jongvolwassene, dan is de gemeente verantwoordelijk voor de jeugdreclassering. Wordt op een minderjarige van 16 of 17 jaar het volwassenenstrafrecht toegepast, dan geldt de volwassenenreclassering als toezicht en begeleiding wordt opgelegd en heeft de gemeente geen verplichtingen.

Zowel de jeugdreclassering als de volwassenreclassering gaan daardoor werken met de groep 16- tot 23-jarigen. Hiervoor is een methode ontwikkeld. Daarnaast krijgen

reclasseringsmedewerkers deskundigheidsbevordering aangeboden. De medewerkers leren vooral te werken met adolescenten met een licht verstandelijke beperking.

Voor meer informatie: [Factsheet Adolescentenstrafrecht](#).

10. Gecertificeerde instellingen

De Bureaus Jeugdzorg verdwijnen in hun huidige vormen zich om tot een gecertificeerde instelling, die de kindbeschermsmaatregelen en jeugdreclassering gaat uitvoeren. De rijksoverheid is verantwoordelijk voor het afgeven van een certificaat.

Gemeenten zijn verplicht een of meerdere gecertificeerde instellingen te contracteren voor de uitvoering van de jeugdbescherming en jeugdreclassering en afspraken te maken over de werkwijze op casusniveau. Een gecertificeerde instelling kan namelijk beslissen of er aanvullend jeugdhulp nodig is bij de uitvoering van een kindbeschermsmaatregel en dient daarover overleg te voeren met de gemeente (artikel 3.5 Jeugdwet).

- Gemeenten contracteren op regionale schaal een of meerdere gecertificeerde instellingen
- Gemeenten en gecertificeerde instelling maken geprotocolleerde samenwerkingsafspraken

Ter ondersteuning zijn beschikbaar een [Factsheet Certificering](#), [normenkader certificering](#) en [Handreiking Samenwerking gemeenten en gecertificeerde instellingen](#).

11. Berichtenverkeer: Collectieve Opdracht Routeervoorziening (CORV)

Naast het op orde hebben van de organisatorische aspecten in de gemeente (bevoegdheden, middelen) en het proces (procedures, werkmethoden, casusoverleg) is een goede informatievoorziening essentieel. Onderdeel hiervan is ook de aansluiting op het beveiligde routeersysteem de Collectieve Opdracht Routeervoorziening (CORV). Gemeenten zijn wettelijk verplicht voor 1 januari 2015 de berichtenuitwisseling te regelen via de CORV om de uitvoeringsketen tussen de betrokken gemeentelijke partijen en justitie partijen sluitend te maken. Vragen waarover bijvoorbeeld nagedacht moet worden binnen uw gemeente zijn: welke functionaris gaat de berichten verzenden en/of ontvangen, naar wie worden ontvangen berichten doorgestuurd binnen uw gemeente, welke ICT oplossing gaat het proces ondersteunen, etc.

In de [Impactanalyse CORV](#) is geconcludeerd dat het aansluiten van 403 gemeenten op CORV haalbaar is, mits gemeenten de complexiteit van het aansluittraject minimaliseren en geen grote organisatorische en technische veranderingen doorvoeren in het resterende tijdsbestek. Als uw gemeente nog geen keuzes heeft gemaakt op dit gebied adviseren wij om te kiezen uit een van de 'fall back' scenario's. Dit betreft het:

- Mandateren van taken: inzichtelijk is welke gemeenten en gecertificeerde/gemandateerde instellingen zijn aangesloten. Gemeenten die niet tijdig aansluiten kunnen door het mandateren van taken naar één of meerdere van deze aangesloten instellingen alsnog aansluiten. Het mandateren kan plaatsvinden aan een reeds aangesloten gemeente, samenwerkingsverband of gecertificeerde/gemandateerde instelling.
- Aansluiten via een portal oplossing: op basis van de marktscan is helder wat voor oplossingen ICT leveranciers gaan bieden en wanneer zij deze klaar hebben. De technische aansluiting via een beschikbare 'SaaS oplossing' van een ICT leverancier in de vorm van een portal biedt de mogelijkheid om snel te kunnen aansluiten zonder grote technische veranderingen.

Voor de aansluiting op CORV is een [online routeplanner](#) ontwikkeld. Deze routeplanner begeleidt gemeenten bij het aansluiten op CORV. Uw transitie manager heeft hiervoor de inloggegevens ontvangen. De routeplanner neemt u als gemeente stap voor stap mee door de verschillende voorbereidende activiteiten, beleidskeuzes en inrichtingsvraagstukken die bij de aansluiting op CORV een rol spelen.

12. Privacy en gegevensuitwisseling

Het is van groot belang dat de verbindingen binnen het functioneel model van de gemeente goed op elkaar aansluiten. Vanuit de jeugdgezondheidszorg, het onderwijs en eventueel een sociaal wijkteam kan men snel schakelen met de toegang voor jeugd en van daaruit kan vervolgens snel worden ingeschat of expertise vanuit de Raad, de gecertificeerde instelling, het AMHK of jeugdhulpaanbieder nodig is. Naast duidelijke afspraken en onderling vertrouwen zijn afspraken over gegevensuitwisseling en privacy hierbij van groot belang: wie krijgt wat wanneer te zien en moet wanneer, wat aanleveren? Burgers moeten erop kunnen vertrouwen dat er zorgvuldig wordt omgegaan met hun persoonsgegevens, zowel in het contact met gemeenten, als met jeugdhulpaanbieders en andere betrokken instanties. Ook als instanties onderling persoonsgegevens uitwisselen. Gemeenten dienen hiervoor een werkwijze op te stellen. Een meer structurele aanpak van het privacybeleid geeft gemeenten grip op de verantwoordelijkheid om zorgvuldig om te gaan met persoonsgegevens en privacy risico's te minimaliseren.

Dat is ook wat de burger verwacht.

Opdracht aan gemeenten

Formuleer een privacybeleid en implementeer dit in de werkprocessen, governance en training en opleiding van betrokken professionals en medewerkers.

Kernvragen zijn:

- Met welk doel worden gegevens gedeeld?
- Welke wettelijke kaders zijn daarbij leidend?
- Hoe richt ik zorgvuldige werkprocessen in?
- Op welke manier informeer ik burgers hierover?

Zie verder de [Factsheet Privacy in de Jeugdwet, hoe zit dat?](#)

13. Inspraak, medezeggenschap en klachtregeling

Het klachtrecht en de medezeggenschap van belanghebbenden tegenover de aanbieder is geregeld in de wet (paragraaf 4.2 Rechtspositie jeugdigen en ouders, artikel 4.2.1 ev. en artikel 4.2.4 e.v.).

Het klachtrecht en inspraak en medezeggenschap bij de gemeente is niet expliciet in deze wet geregeld. Voor klachtrecht en inspraak bestaan al algemene regelingen, voor klachtrecht geldt hoofdstuk 9 van de Awb en voor inspraak geldt artikel 150 van de Gemeentewet.

In de modelverordening zijn in het kader van de rechtszekerheid en ter stroomlijning met de verwante Modelverordening maatschappelijke ondersteuning 2015 dan ook bepalingen opgenomen over klachtrecht, inspraak en medezeggenschap. Deze bepalingen zijn in het belang van standaardisering van de verwante beleidsterreinen ook zoveel mogelijk gelijk aan de Modelverordening maatschappelijke ondersteuning 2015.

14. Overgangsrecht

Hoofdstuk 10 van de wet bevat bepalingen betreffende het overgangsrecht. In de memorie van toelichting, in het artikelsgewijze deel, onder artikel 10.1 tot en met 10.4, staat daarover onder meer dat het uitgangspunt bij de decentralisatie van alle jeugdhulp is dat gemeenten vanaf de inwerkingtreding van deze wet verantwoordelijk zijn voor alle jeugdigen en ouders die een beroep doen op jeugdhulp. Wel is ervoor gekozen om een overgangsjaar in te bouwen met betrekking tot die jeugdigen en hun ouders die op het moment van inwerkingtreding reeds een verwijzing in de

zin van de Zvw of een indicatiebesluit in de zin van de AWBZ of de Wjz hebben. Deze verwijzingen en indicatiebesluiten blijven nog een jaar na inwerkingtreding van de onderhavige wet gelden, met dien verstande dat de gemeente vanaf het moment van inwerkingtreding de financieel verantwoordelijke partij wordt.

Hoogachtend,

Vereniging van Nederlandse Gemeenten

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized loop with a smaller loop inside, and a long, thin stroke extending upwards and to the right from the top of the loop.

J. Kriens
Voorzitter directieraad

Deze ledenbrief staat ook op www.vng.nl onder brieven.